

Rigsdagstidende.

1852.

Forhandlingerne paa Folkethinget.

N° 17.

Sjerde Session.

5de Møde.

Torsdagen d. 21. October.

(Forts.).

Mosenørn: Hvis Forholdene stode saaledes, som den ærede sidste Taler yttrede eller antydede Muligheden af, da vilde jeg dog alligevel stemme imod Sagens Fremme. Jeg vilde ikke stemme imod Sagens Fremme, naar Forslaget fremkom umiddelbart fra Regjeringen, men, hvis det skulde være saa, at Forslaget fremkommer indirecte fra Regjeringen igjennem de Medlemmer, som yde Regjeringen Understøttelse. (Flere Stemmer: Det er der ikke sagt!) eller ialtsald at Regjeringen ønsker, at et saa vigtigt Forslag skulle fremkomme ad den private Vej heri Salen istedetfor at forelægge det selv, saa vilde jeg alligevel ikke stemme derfor, fordi jeg finder, at det er Regjeringens Pligt, at den ikke, efterat denne Sag er kommen saavidt, som den nu er kommen, mere betjener sig af denne Vej, men selv kommer frem med Sagen. Jeg har tidligere stemt for, at denne Sag skulde komme under Dverveitelse her (Tscherning: Hør!), dengang da den ikke havde faaet den i mange Henseender værdifulde Drøftelse, som den nu har faaet; men dette Formaal er nu opnaaet, og nu kan der kun være det Formaal tilbage at føre den igjennem (Ja!), og det er det, som jeg mener, at Regjeringen ikke burde overlade i andre Hænder, men selv tage i sin egen Haand, og vil den det ikke, saa burde den erklære, at den ikke vil det. Jeg har troet, at den ærede Forslagsstiller kunde komme til Kundskab om Regjeringens Hensigt i saa Henseende ad anden Vej, end ved at stille en Interpellation. Jeg har troet, at det var meget lettere at faae at vide, hvorledes Regjeringen stillede sig i denne Sag, ved at spørge Ministeriets Medlemmer derom. Naar der er blevet lagt mig til Last,

at jeg i sin Tid er traadt ind i den Post, som den nærværende ærede Indenrigsminister allerede den Gang havde indtaget, og at jeg ikke har fremmet denne Sag, om hvis Fremme han havde givet meget Haab (S. A. Hansen: Regjeringen!), da vil jeg tillade mig at anføre, at de Landboreformer, som Regjeringen dengang havde forkyndt, tillige vare forkyndte i en vis Rækkefølge, men at der stod andre vigtige Sager først i denne Række. Jeg fremmede disse Sager; men, da det var kommet dertil, at der kunde være Spørgsmaal om at fremme nærværende Sag, og da der heri Salen fra Mænd, for hvem jeg nærer megen Agtelse, og med hvem jeg gjerne handler sammen i politiske Anliggender, reiste sig lydelige Stemmer, som sagde, det er en Sag, der er Noget at gøre ved, der bør handles i den Sag, og da jeg tillige, uagtet jeg anerkendte, at vor Lovgivning om Fæsteforholdene trængte til en Revision og til afgjørende Forholdsregler, dog ikke dristede mig til at føre en saadan Reform igjennem paa det daværende Tidspunct, da indgav jeg til Hans Majestæt Kongen min Demission, ene og alene af denne Grund, og kun efter Hans Majestæts udtrykkelige Anmodning om at vedblive endnu en føie Tid fortsatte jeg min daværende Embedsgjerning. Jeg har altsaa paa ingen Maade benyttet min Stilling i Ministeriet til at holde denne Sag tilbage. Men derimod vil, naar jeg nu staaer imod dens videre Fremme, min Stemmegivning være aldeles i Dverensstemmelse med den Stemme, jeg afgav ved den sidste Behandling af denne Sag heri Salen, da jeg ogsaa stemte imod, at Sagen skulde gaae videre.

Tscherning: Denne sidste Grund er saa fyldestgjørende, den nemlig, at det ærede Medlem allerede forrige Gang nedlagde sit Votum mod Loven, at denne visnok er alt, hvad der behøves. Det er mig overordentlig klart og